

Je to směšné, chybí málo a bude mi sedmnáct, stejně jako chybí málo k tomu mít vyrostlé všechny zuby moudrosti, a přesto se mi svírá hrdlo, když mi dá děda pusu na čelo a stiskne mi rameno. V tu chvíli roztávám a skoro mě to uzdraví. Ano, skoro, což je už i tak dost na to, v jakém stavu jsem.

„Jak se daří babičce?“

„Ne zrovna nejhůř... Přijde v neděli...“

Neděle, pořád neděle, nic než neděle. Prarodiče omílají pořád tento den dokola a to mě kvůli nim rmoutí, protože se ve svém životě nudí, a byli by rádi, kdyby je někdo mnohem častěji navštěvoval. Ale ejhle, konec týdne a to je pořád karate sem, plavání tam, hokej, klavír. Jsme pořádně zaměstnaní tím, abychom vybudovali civilizaci, která se stará jenom o zábavu ve volném čase. A to má za následek, že za pár let zavřeme prarodiče do nějakého starobince, abychom měli svatý klid, protože to přece není žádná zábava opatrovat starce, kteří plácají nesmysly a nadělají pod sebe. Ještě štěstí, že už tu nebudu, abych viděl tenhle přesun.

Vzpomínám si, jak jsem jednoho dne slyšel dědu Baillargeona prohlásit, že neexistuje třicet šest strastí, ale jenom dvě: mládí a stáří.

Hodnocení:

správné strategie a úvahy, styl máte jednotný, menší posuny významu MO2, P4

pozor na dynamiku

pěkný překlad B